

מ"ת 28928/04/14 - מדינת ישראל נגד סמיר טאהא

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

מ"ת 28928-04-14

19 מאי 2014

המבקשת:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שמואל ברזילי (פ"מ י-ם, פלילי)

נגד

המשיב:

סמיר טאהא

ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בבקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים בת.פ. 28937-04-14.
2. בכתב אישום מתוקן שהוגש נגד המשיב בתיק הנ"ל הוא מואשם בעבירות לפי סעיף 8(א) לחוק איסור מימון טרור, תשס"ה-2005 ובעבירות לפי סעיף 185(ג) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945. זאת בקשר למתן שירות להתאגדות בלתי חוקית (ארגון החמא"ס), בכך שהעביר כספים מארגון החמא"ס המיועדים, בין היתר, למשפחות של שאהידים.
3. הצדדים נחלקו בעיקר במה שנוגע לקיומן של ראיות לכאורה. זאת מתוך נקודת מוצא והבנה כי ככל שיש ראיות לכאורה שאינן מוחלשות לעבירות שבהן מדובר, הרי שמתקיימת עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות ולא בנקל משחררים בתנאים בעבירות בטחון כגון דא.
4. לאחר שקילת המכלול הגעתי למסקנה כי יש להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים בת.פ. 28937-04-14, לצד קביעה כי אם יהיה בידיו להציע חלופות ראיות (שתעלינה בקנה אחד עם מה שייאמר להלן), יוכל להגיש בקשה מתאימה לעיון חוזר.
5. בכל הנוגע לראיות לכאורה הגעתי למסקנה כי יש ראיות שאינן מוחלשות למה שנכלל בכתב האישום המתוקן. בקשר לכך אציין כי הסניגור נכנס בהקשר זה לפרטי פרטים, אך אין בטיעונו כדי להביא למסקנה שונה מן האמור לעיל.
6. השאלה אם יש ראיות לכאורה נבחנת מתוך מבט כולל על מכלול הראיות (ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מ"י, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 2653/99 זיאד נ' מ"י, 26.4.99). בקשר לכך נקבע גם כי "אין זה מתפקידו של בית המשפט לעת הזו לעסוק בניתוח מפורט ומדוקדק של הראיות

המסבכות את המשיב בעבירות המיוחסות לו" (בש"פ 6187/95 מ"י נ' אל עביד, 17.10.95). מכל מקום, בחנתי את חומר הראיות תוך שהייתי ער ומודע גם לפרטים הרלבנטיים.

7. לדעתי יש ראיות לכאורה לפחות לשתי העברות כספים שהמשיב ביצע עבור ארגון החמא"ס. הראיות כוללות גם סתירה לגרסת ה"אליבי" של המשיב כי ביצע אותן העברות כספים במסגרת תמימה של עסקי אחיו הקשורים במכונות קפה. כמו כן, מחומר הראיות עולה כי לעניין הבקשה דנן המשיב לא יוכל להיבנות מן הטענה שסמך על אחיו כי לא יכשיל אותו. בקשר לכך יש לפחות "עצימת עיניים" מצד המשיב.

8. ההעברה הראשונה קשורה לחמזה בראש. בהודעתו מ-20.4.14 בשעה 11:16 העיד חמזה (בע' 1, ש' 6) כי הכסף נתקבל ממוסד לענייני שוהדה שנמצא בעזה ו"אני יודע שזה מוסד של החמא"ס. אמרו לי שזה מוסד של אסירים ושהידים ונמצא בעזה ואני יודע שזה של החמא"ס". בהמשך (בע' 2, ש' 31-21) מתאר חמזה את השתלשלות העניינים שהביאה למפגש עם המשיב ולקבלת התשלום. ההוראות התקבלו מאותו מוסד עזתי - שכאמור, העד החשיבו כמוסד של החמא"ס - והן שהביאו למפגש ולקבלת הכסף.

בהודעתו מ-15.4.14 בשעה 15:43 (ע' 2, ש' 19) זיהה חמזה את המשיב בתמונה שהוצגה לו כמי ששילם לו את התשלום ("אני חושב שזה הוא"). בעימות שהיה בין חמזה לבין המשיב (מסמך ל"ח) זיהה חמזה את המשיב באופן ודאי כמי ששילם לו את התשלום מטעם המוסד העזתי: "לפי המראה שלו הוא זה שלקחתי ממנו את הכסף ששלחו לנו מוסד משפחות השהידים" (ע' 1, ש' 7-4).

חמזה מכחיש עיסוק במסחר. הוא מעיד שהוא עובד באבטחה ברמאללה ומכחיש שהתשלום שקיבל מהמשיב היה בגין סחורה כלשהי (מסמך ל"ח, ע' 2, ש' 10-25).

9. ההעברה השניה קשורה בסלאודה מיתם, שהעידה (בהודעה מ-13.4.14 בשעה 13:05) כי קיבלה מהמשיב סכום של 15,000 ש"ח בגין עבודה שביצעה עבור הרשות הפלסטינית כשהחמא"ס היה בראשות הממשלה, קרי: תשלום שהתקבל לכאורה מהחמא"ס עבור עבודה שביצעה (ע' 5, ש' 128). העדה העידה כי היא מועסקת כאחות וכי אין לה ולבעלה עסקי מסחר בתחום הקפה (שם, ע' 5, ש' 142-143 וכן בעימות בינה לבין המשיב שבמסגרת הודעת המשיב מ-13.4.14 בשעה 16:46, ע' 3, ש' 64-65). המשיב הכחיש כל היכרות עמה (הודעתו הנ"ל, ע' 3, ש' 61: "בחיים לא ראיתי אותה").

בתחילה זיהתה העדה את המשיב לא בוודאות, תוך שציינה: "אני לא רוצה להגיד לך בוודאות שזה הוא כי אני ראיתי אותו למשך מספר שניות פעם אחת אבל הוא מאד דומה לו אבל אני לא בטוחה" (הודעתה הנ"ל, ע' 5, ש' 135-136). בעימות שהיה בין המשיב לבין מיתם זיהתה העדה את המשיב כמי ששילם לה 15,600 ש"ח (הודעת המשיב הנ"ל, ע' 2, ש' 42 - ע' 3, ש' 47).

10. על האמור לעיל יש להוסיף כי מה שהעלו מחקרי התקשורת ביחס למסרונים הקשורים לתשלומים

האמורים תורם אף הוא לחיזוק מה שעולה מהמצוין לעיל.

11. לנוכח כל שנאמר ובכלל, בכל הנוגע לבקשה דנן אין בטענת המשיב כי סמך על אחיו שלא יכשיל אותו כדי לשנות מן ההשקפה הכוללת על הראיות. זאת משום שאפילו לשיטתו, עדיין המשיב העביר סכומי כסף ניכרים במפגשים שלא התקיימו בבתי עסק ובנסיבות שאינן אופייניות למהלכי עסקים. יש כאן לכאורה לפחות "עצימת עיניים" מצידו של המשיב בכך שפעל כפי שפעל למרות האמור.

12. עולה מן המקובץ כי יש ראיות לכאורה במידה מספקת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

13. בהמשך למצוין לעיל ובכלל, המשיב לא יוכל להיבנות לצורך הבקשה דנן מן ההבדלים שבין כתב האישום המקורי לבין כתב האישום המתוקן. במהלך הדיון נתן ב"כ המבקשת הסבר תמציתי לשינוי העיקרי שהוכנס (פרוטוקול, ע' 7, ש' 24-25). כך או כך, משיש ראיות לכאורה משמעותיות כנ"ל לגבי מה שנכלל בכתב האישום המתוקן, הרי שהמצב הראייתי הוא כפי שצוין והוא מהווה נדבך מרכזי בדרך לתוצאה הסופית של החלטה זו.

14. מכל מה שנאמר עד כה עולה בבירור כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות. המדובר בעבירות ביטחוניות, אשר חוק המעצרים קובע לגביהן חזקת מסוכנות, שלא נסתרה במקרה דנן. אדרבה, נקבע דווקא כי גם כשמדובר בפעילות אזרחית-חברתית עבור ארגוני טרור, כגון עזרה למשפחות נזקקים הקשורות לארגון, הרי שמדובר במסוכנות המצדיקה בדרך כלל מעצר עד תום ההליכים (ראו למשל בש"פ 7385/03 אגברייה נ' מ"י, 31.8.03) וכי במקרים שבהם יתאפשר שחרור, צפוי שיהיה זה רק באזור מתאים ותוך שילוב של איזוק אלקטרוני לצד הפקדות וערבויות של ממש (ראו למשל בש"פ 9577/11 זלום נ' מ"י, 9.1.12).

במקרה דנן הציע המשיב חלופה של מעצר בית בעיר העתיקה או בא-טור (פרוטוקול, ע' 11, ש' 11). חלופות אלה, על פניהן, אינן נותנות מענה הולם למה שדרוש ועל כן אין לעשות בהן שימוש.

15. לנוכח כל שנאמר עד כה, **השורה התחתונה של החלטה זו היא כאמור לעיל, בסעיף 4.**

ניתנה היום, י"ט באייר תשע"ד, 19 במאי 2014, במעמד הנוכחים.